

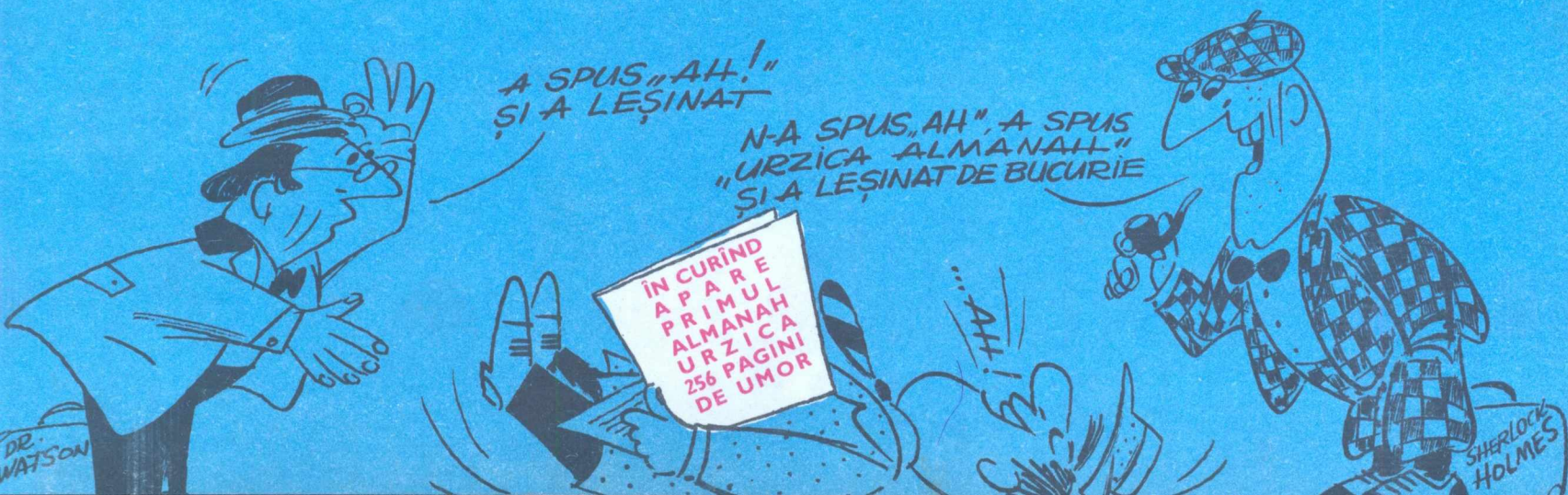
urzica

ANUL XIX • NR. 22 • 30 NOIEMBRIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

N. CLAUDIU

GESTIONARUL: – Hoții! Hoțiiiii!!! Uraaaaaaaa!! Acum sînt acoperit!

FERICA

*De frage...
Lina...
Su...
For in...
...C.*

După zăbrele de fier
Se-agită leul prizonier.
Trecînd prin dreptul cuștii Luminăției Sale
Mai multe animale
L-au salutat ca de-obicei, cu teamă,
El, însă nu le-a prea băgat în seamă
Cum se-ndoiau, exagerat, din șale.

Dar după ce se-ndepărtară bine
De închisoarea care îl claustra pe leu
Viteazul lup le zise:

— Nu m-am putut abține
Să nu-l înjur. Ce vreți, așa sînt eu,
Vorbesc deschis și curajos. Măgarul
Pretinse că virindu-și copita prin zăbrele
L-ar fi plesnit pe leu peste măsele.
Motanul — temerarul —
Se lăuda:

— Eu l-am scuipat în față
Exact ca pe-un cățel.
Maimuța cu figura de paiată
A spus că și-a scos limba strîmbîndu-se la el.

Dar iată că un răget fioros
De-odată i-a-ngrozit pe fiecare.
— A evadat!!... gemură înnebuniți, drept care
O rupseră de fugă cu limbile pe jos.
Atunci îi întrebă un șoricel:
— Unde-alergați? Stați, fraților, nișel,
Că a mugit vișica din ogradă.
— Nu-l ascultați! Fugiți! E o iscoadă...
Și-au alergat o zi de vară lungă
Cu cozile lăsate pe spinare
Ca nu cumva din urmă să-i ajungă
Și să-i omoare!

Cînd cineva e copleșit de frică
Nu l-ar convinge nici chiar dumnezeu
Că mugetul cuminte de vișică
Nu este răget fioros de leu.

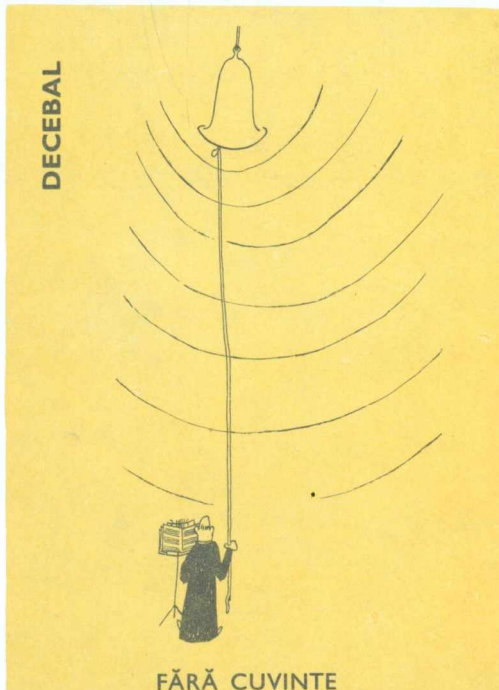
Traducere din limba greacă de
MIRCEA PAVELESCU

FRED GHENĂDESCU

FETELE

— Luăm ceva?
— De la cine?

DECEBAL

FĂRĂ CUVINTE

POMPILIU DUMITRESCU

CĂLĂUL: — Îmi pare rău,
dar s-a terminat programul!

TUDOR MUȘATESCU

- Lenea este cel mai lung concediu de odihnă.
- Nu alerga după fericire, ci gust-o a-lene.
- Un «confrate» a făcut prinsoare că e mai leneș decît mine și a pierdut. Fiindcă, mie, mi-a fost lene să-i răspund că țin prinsoarea.
- Ene vine de la lene.
- Cel mai mare efort este cel de a izbui să nu faci nici unul.
- Numai cînd stau culcat pe spate, simt și eu că trăiesc, cu adevărat, pe picioarele mele.
- Arată-mi dumneata, mie, un stup fără trîntori și-l mînînc.
- Gimnastica leneșului este... întinsul.
- Lenea este «elita» activității. De-aia e «cucoană mare».

Oameni, plante și animale

Din „părerile unui leneș”

- Te naști întins și mori la fel. Atunci, ca ce chilipir, să te miști în viață?
- Mîinile leneșului au păienjeni la subsuori.
- Nimic mai frumos, decît să-ți pierzi timpul, privind cum trece vremea.
- Dintre toate proverbele, cel mai înțelept este: «lasă-mă să te las», deși nici: «grăbește-te încet» nu e lipsit de înțelepciune.
- Noi, leneșii, sîntem generoși. Nu luăm niciodată munca de la mina altora.
- Leneșii au un mare rol, pe lume. Evidențiază pe cei harnici.
- Lă nunta leneșului, cască toți invitații.
- Numai cei osteniți, dorm pe lume. Leneșii moțăie.
- Fiecare leneș e un mare colecționar de timp pierdut.
- Capul leneșului este ca o mandsardă în care nimeni, niciodată, nu face curat.

— Cine răspunde aici de produsele pentru nou-născuți?

ALECU POPOVICI

FORMULE VECHI ȘI NOI.

Dacă vreun amic — om de teatru — mi se adresează cu invitația «Vino să-mi vezi deseară noua *formulă* de spectacol, trăiesc spaima din fața tablei negre din clasa a 6-a A a Liceului Național din Iași, când profesorul ne spunea: veți învăța pe miine o nouă *formulă*», după care desena o piramidă de semne.

Nouă? «Făcut sau creat de curind, care a apărut, s-a născut de curind...» spune dicționarul Academiei despre acest cuvânt.

Ați văzut desigur deseori la teatru spectacole fără uși, fără ferestre, fără tavan. Eroii vorbesc în șoapte ca să nu-i audă dușmanii ascunși după două degete de văzduh, după pereții de aer și publicul îngheață de emoție. Intrând în sală constăți că spectacolul n-are cortină. Noutatea e pomenită și în ultima ediție a volumului «Despre arhitectură» publicat de Vitruviu acum... două mii de ani și mai bine. Și spectacolele renașterii spaniole respectau noutatea acum 500 de ani, pe treptele catedralelor, și comediile franceze de bilci «inovau» la fel. S-a entuziasmat oare temutul critic Boileau de această găselniță? Nici bătrînul Aristotel n-o trece printr-o inovație în a sa Poetică. Și cit de frumos desenau din degete și aer un decor spiritualii meseriași din «Visul unei nopți de vară». Înțelegem însă azi necesitatea unui spectacol *fără decor*: trebuie să-și arate și scenografiile noastre personalitatea. Într-un singur caz nu au putut trăda prin mobilierul scenei titlul piesei: în *Scaunele* lui Eugen Ionescu.

Ah, teatrul absurdului. «Absurdă, dar o înțeleg, deci mă tem că nu e chiar atât de absurdă» se căina o distinsă spectatoare pe seama unei piese. Jupin Pathelin, învățat să facă pe prostul la tribunal, și să dea răspunsuri (...era să spun absurde la proces) e oare și el unul din personajele pomenite de modernul critic Martin Esslin? Pathelin behăia imperceptibil, fără finalități estetice.

Se mai poate nota următoarea constatare: «Bietul X trece printr-o criză de creație. În tabloul I, în scena dintre mamă și soacră, am avut

DIN MICA ISTORIE
SECRETĂ
A TEATRULUI

la un moment dat impresia că se înțelege puțin din ceea ce spuneau». Mai notăm: «Ce sublim joc de consoane a avut în final!» Și: «Ai înțeles acum valoarea actului gratuit? — Pe jumătate. Dacă ne-au dat invitațiile gratis la spectacol puteau să ne și ducă acasă cu autobuzul teatrului!».

Ah, teatrul cruzimii: Sade și Masoch. Oare nu se îngrozeau la fel spectatorii din cercul roman privind interpretii mincați de fiare, care nu se îngrozeau clănțănind din dinți spectatorii în fața cazanelor cu smoală fierbinte din misterele medievale? Sau în fața unor — naturaliste, ca stil — torturi publice? Cred însă că în acea vreme se găseau mai greu candidații la «actorie», nu ca azi cînd la Institutul de teatru candidații nu mai pridisesc.

Regretatul Ion Sava, deschisese și el (mai în glumă, mai în serios) acum, să tot fie 30 de ani, la Iași, în sala Phoenix, un teatru al cruzimii. Jucau acolo mulți actori, azi mari, atunci mici de vîrstă și statură. În scenă intrau călăi cu fiare înroșite în foc, în foc autentic, probabil spre disperarea pompierilor, și își torturau victimele. Fiarele sfîrșiau pe carne (bineînțeles niște fleici bine aplicate la locul torturat). În sală, fum, te-roare, miros de friptură care făcea concurență lui Lupu Fleică, Canter, Simon Pașcanu și alții care nu erau teoreticieni de teatru ci practicieni de momițe, fudulii și mici: Bieții actori care nu prea erau plătiți, din lipsă de fonduri, se torturau cu poftă, pe indelete, consumind fleicile în culise spre invidia suflerului care inghițea în sec sărînd replicile. «Să-l mai torturăm», spunea inchișitorul, nemulțumit că fleica nu e bine pătrunsă. Și spectatorul, în nas cu miros de cărnuri fripte, fugea după final să comande din vinul cel vechi de Bucium și venea actorul acasă tulburat și de «teatrul cruzimii», dar mai ales de «tulburele». Așa că atunci cînd pe scenă sint interpreți dați cu capul de pereți, aruncați de la

(urmăre în pag. 4)

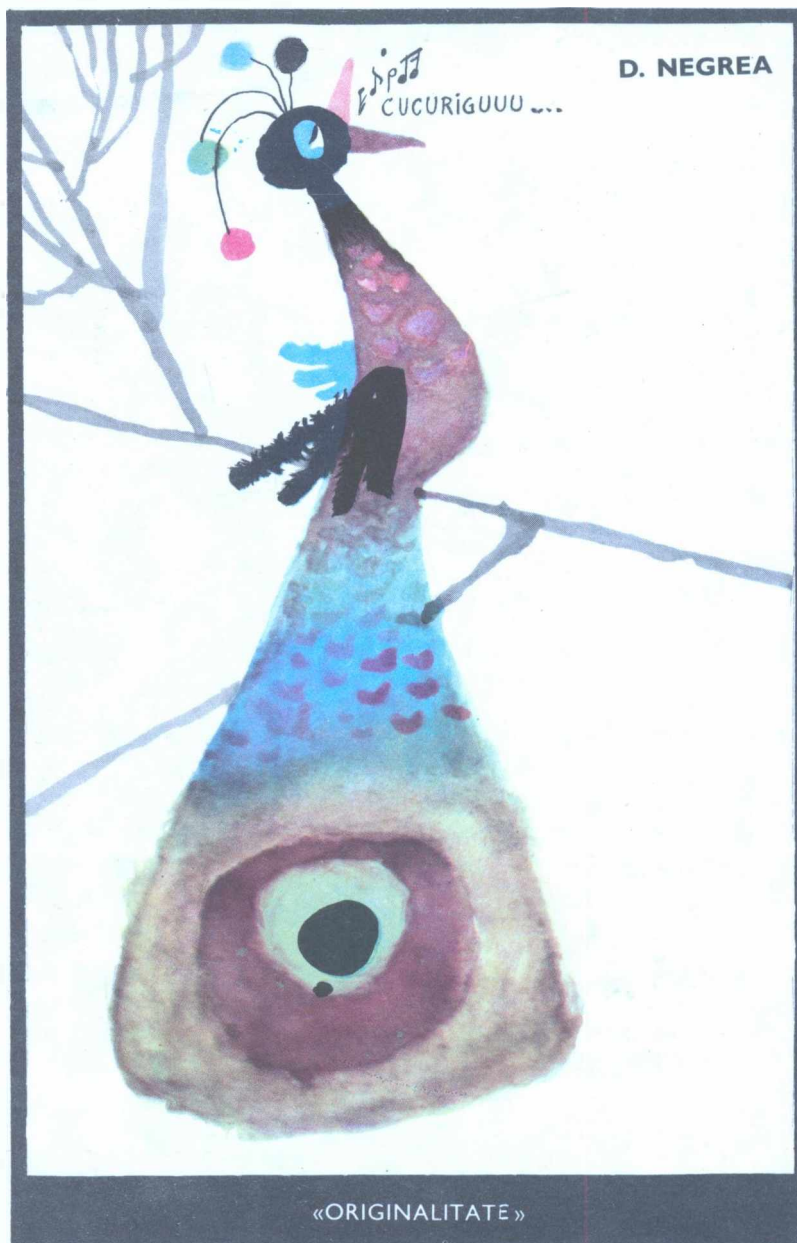
FORMULE VECHI ȘI NOI

(urmare din pag. 3)

pod, exprimindu-și sentimentele cu o violență crudă «nedisimulată» (citez cuvântul din dicționarul unei colege), mă gîndesc fără de voie la fleicile de la Iași. Absurdă asociație de idei!

Și fiind vorba de idei, trebuie să pomenim și «teatrul de idei». Pe bună dreptate se întreba Victor Eftimiu: «teatrul de idei»? *parcă poate fi și teatru de pezmeți?* Cîndva, bărbierii se prezentau drept subchirurgi, grefierii — avocați, studenții în drept — publiciști, guriști — diseuri etc. Așa că dacă n-ai idee cum se scrie o piesă, poți face o piesă de idei. N-ai subiect, n-ai conflict, n-ai eroi, personajul principal în prolog declară că a murit înainte de a începe piesa, și atunci cînd pe scenă nu se întîmplă nimic, apare de după o perdea de tiul ceea ce ar fi trebuit să se întîmple: teatru de idei! Cronicarii se vor rușina ca eroii lui Andersen să recunoască faptul că împăratul umblă fără nădragi. Deci, cu toții vor vedea nu ceea ce se vede, ci... ideile de preț!

Și ce bună idee a avut Alecsandri, cînd trecînd peste modă îndemna odinioară: «De vreți numaidecît,/ să vă treacă de urît,/ lăsați iute casă, masă,/ și cu inima voioasă/ — alergați, vă sfătuiesc —/ la teatrul românesc!».

SADI RUDEANU

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA MĂRGĂ

Sosit într-o zi de luni la Brașov, am căzut din tren direct în sala Palatului Culturii, unde Filarmonica brașoveană, condusă de un dirijor ceh (mult mai simpatic decît un anumit arbitru de fotbal, concetățean cu dirijorul), l-a acompaniat în partea întîia a programului pe Ion Voicu, ceea ce a dat o ambianță sărbătorească deschiderii stagiunii muzicale brașovene. Aplauzele nesfîrșite i-au solicitat lui Voicu două bisuri, pe care acesta le-a acordat cu dărnicie (avînd și de unde), după care mulțimea spectatorilor a umplut în pauză holurile neîncăpătoare. Aici, în pauză, am auzit — fără să vreau — singura notă discordantă din acest concert. Un tînr, foarte plin de el, și care voia să pară și plin de muzică, a exclamat în grupul său de intelectuali: «După atîta vreme, în sfîrșit, din nou o baie de... lume bună». Iată deci că, din păcate, mai vin destui la concerte nu pentru muzică, ci pentru lume. Omul era fericit nu că-l ascultase pe Voicu, ci că, în sfîrșit, după o vară de ștrand, avea în stînga un costum negru, în dreapta o rochie de seară și în față, poate, un Fiat 1 800. Și cînd te gîndești că afară zeci de tineri, îmbrăcați cu hainele de duminică și purtînd cravatele bune ale tăticiilor, solicitau cu ardoare un bilet în plus.

Și a doua zi dimineața am observat că, în afară de muzică, brașovenii sînt mari amatori de gogoși. Pe cele două străzi principale, la două ferestre, se desfac, ca la moși, sute și sute de gogoși pe zi, la care brașovenii între 5 și 100 de ani fac rînd, pornînd apoi cu gogoșa în hirtiuță, din care (gogoșă) mușcă toți cu poftă neîntîlnită decît la bucureșteni care, vara, îngurgitează pe străzi înghețata din pachetele.

Tot pe strada principală un anunț scris de mîină comunică trecătorilor că, mai incolo, se vînd «franzele și lipii calde direct din secția de fabricație». E lăudabil spiritul comercial al producătorilor, nu știu însă ce se alege din stomacul în care se expediază o lipie direct din secția de fabricație. Oricum, acest anunț nu mă miră, pentru că se poate constata numai cutreierînd străzile cit de gurmanzi sînt brașovenii. Din numeroasele vitrine ale numeroaselor magazine alimentare îți zîmbesc niște minunate antricoate, rasoluri, mezeluri și brinzeturii, iar din numeroasele bufete și restaurante îți zîmbesc numeroși consumatori ai fripturilor, micilor, cîrnaților și vinurilor de calitate, acestea din urmă fiind și unul din motivele principale pentru care respectivii îți zîmbesc. Deși, trebuie s-o recunosc, brașovenii îți zîm-

besc și fără asemenea motive. Cei șapte ani de acasă sînt foarte răspîndiți la Brașov, aceasta spre bucuria vizitatorilor și spre stîmă localnicilor. Și, desigur, la un pătorel de regiune superior, mai afli și unele întîmplări care îți acresc pătorelul, făcîndu-l din superior inferior. Așa, de pildă, poți afla despre o întîmplare cu un anume Bircă Gheorghe, care a lucrat într-o vreme la I.R.I.C. — Brașov (Întreprinderea regională de industrializare a cîrniilor). Personajul suferise pînă a lucra la I.R.I.C. șase condamnări. Avea omul o mîină mai lungă. Mîina s-a manifestat și la I.R.I.C. în valoare de peste una sută mii. Și iar a fost prins. Acum nu-i grav că omului i s-a dat de lucru după șase condamnări. Orice om are dreptul la muncă. Rău este că i s-a dat de lucru într-un post unde să mai aibă posibilitatea de a-și dezlănțui năravul. Dar ce e nemai-pomenit în toate astea e altceva: Bircă Gheorghe, cu șase condamnări la activ, fusese numit la I.R.I.C. în... comisia de judecată tovărășească. Desigur, auzind asemenea trăsnaie, îți vine vorba ceea, să te duci la fabrica de piine și să te arunci direct în secția de fabricație, să te faci lipie! Dar nu faci asta, pentru că în chip de lipie n-ai putea afla nici o noutate. Și mai sînt. Ca de pildă felul cum s-a aplicat în unele locuri sau cum s-a încercat a se aplica H.C.M.-ul care a spus, în legătură cu automobilele, să se rețină de către întreprinderi cele mai bune și să se pună în vînzare cele mai uzate. La prețurile respective (foarte convenabile). Și uite că unii au procedat invers. Păstrînd

OGLINZI

de RODICA TOTT

CONSTATARE

*Cum de merge mașinăria asta
fără reparații capitale
atîta cale?*

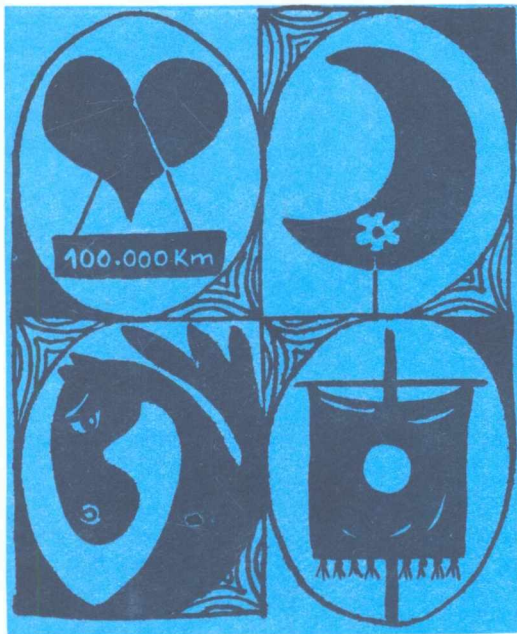
*Se vede că șoferul nu bea,
că se poartă atent, în permanență cu ea,
că n-o plimbă ca pe-o suveică
toată noaptea, pe drum, teleleică
și mai ales
că n-o încarcă pînă la gură
cu prieteni «auto-stop»
culeși la fiece cotitură.*

*Dar lucrul care îi dă, cred, puterea
e lipsa maimuțoiului de la parbriz
(un fel de tiz)
care stînjește-ndeobște vederea.*

*Hei, Inimă —
bun șofer ți-ai tocmît, cu măsură,
dacă n-ai primit pînă azi
nici-o inestetică lovitură!*

UNUI POET

*Ce să-ți fac
dacă ți-ai luat drept mijloc de locomoție
Pegasul?
Acum, trebuie să-l rabzi la tot pasul:
te azvirle din șa,*

*îți agață nasul de-o stea,
te vîră în ploaie,
te trîntește-n noroaie —
nu te lasă nici noaptea în pat,
te gonește de parcă n-ai inimă,
nici rinichi, nici ficat
și pe lingă aste lucruri cumplite
mai dă, din cînd în cînd,*

*din copite,
iar tîrziu cînd ajungi la netedul drum
te trezește, dintr-o dată, postum!
Așa că, dacă ești mai plăpînd,
mai cu beteșuguri pe la obînc,
dacă zdruncinătura
îți deranjează structura,
dacă te lasă vîzul, auzul,
de ce nu iei, matală,
mai cuminte —
autobuzul?*

O PĂRERE

*Cine-mi garantează
Că dacă plec în lună
voi mai găsi stratul meu cu petunii
necălcat în picioare de unii?
Iată de ce povestea cu luna
Mi se pare, neinteresantă!*

(Îmi spunea o vecină, cam toantă).

PUNCT MORT

*Și acum pentru că ne așteaptă răscrucile
Să ne împărțim nucile
— una mie, una ție —
cîte opt de fiecare pălărie
Putem, deci, să ne urăm: călătorie bună.*

Prea n-am știut să visăm, împreună!

prețurile (foarte convenabile) Sfatul popular al orașului Sibiu a dat, de pildă, ca disponibil, deci spre vânzare, un autoturism «Moskvici» 408 cu numai 22 611 km parcurși și a păstrat ca mai bună o «Volgă» cu «numai» 146 276 km parcurși. Iar Uzina «COLOROM» Codlea a reținut un «Moskvici» 403 cu 142 985 km rulați și a dat disponibil un «Moskvici» 408 cu 53 323 km. Pesemne niște lapsusuri în interpretare, pentru că ulterior observațiilor făcute de cei în drept, lapsusurile au fost inversate, conform prevederilor legale și toată lumea a fost mulțumită («toată lumea» vorba vine). Asemenea lapsusuri nu sînt singurele în regiune. De pildă, în tabăra școlară de vară din comuna Bran, respectiv într-o vilă cu nouă camere și 27 de locuri, dirijate direct de către Serviciul social din direcția administrativă a Ministerului Învățămîntului, se petrece de cîteva ani un fenomen ciudat. Apar acolo la odihnă, în fiecare vară, repartizați de către sus-amintitul serviciu, niște școlari foarte bine dezvoltati, care par repetenți de foarte mulți ani. Acești elevi plătesc, bineînțeles, tarifele de tabără școlară: 5 lei cazare, 12 lei mesele și 1,75 lei regie. Total pe zi 18,75 lei, ceea ce face ca respectivii elevi să vină și cu membrii de familie. În vara ce a trecut s-au odihnit, de pildă, în tabăra școlară de la Bran, în patru serii, 97 de asemenea repetenți. Noi ne mirăm că astfel de elevi, care au îmbătrînit în școală, mai sînt trimiși și la odihnă. Există două ipoteze: ori este o gravă greșeală pedagogică (să trimită în tabără niște leneși notorii) ori

respectivii nu sînt școlari, ci salariați ai respectivului minister care, împreună cu membrii de familie, se odihnesc pe tarif de elevi în tabăra școlară. Cineva îmi spunea că dacă mai repet ideea că există două ipoteze în problema de la Bran, înseamnă că sînt Stan. Ceea ce nu ar fi greșit dacă s-ar spune despre cel din vina căruia construcția spitalului din Agnita, începută în urmă cu patru ani, s-a oprit după ce se construiseră parterul. Și de patru ani, parterul își așteaptă etajul întii, care nu mai vine. În schimb, parterul se duce.

În sfîrșit, nu pot încheia aceste scurte note fără a reaminti de senzația pe care a produs-o la vremea lui (sau a ei) în Brașov femeia de serviciu Munteanu Isaia, zisă și Irina, care are în momentul de față (și în multe momente de aici înainte) o condamnare de mai mulți anișori. Munteanu Isaia s-a angajat în 1964 femeie de serviciu la Fabrica de tricotațe Brașov Lucra numai noaptea. Femeia se caracteriza ca fiind foarte bună de gură și asiduă reclamantă pe la diverse foruri și organe. În cele din urmă tinăra femeie a furat. A fost prinsă și s-a constatat că... e bărbat. Munteanu Isaiu. Și s-au aflat și altele. Printre altele că, în calitate de femeie, invita acasă alte femei, naive și devenea bărbat. După care iar își revenea la... femeie de serviciu. Iată aici și două poze de ale ei. Sau de-ale lui. Cum vreți. Cea mai mică e poza de pe legitimație. Observați, are părul tapat.

Ținînd seama de dumnealui din poză sau de domnul Bîrcă, n-ați putea spune desigur,

ca cel de la concert, că ați făcut o baie de lume bună. Dar, ca să vă treacă gustul amar, o să vă duc în Piața 23 August din Brașov, unde zeci de porumbei primesc, fără nici o teamă, hrană din mîinile trecătorilor. Este un spectacol foarte frumos. Și mai ales un certificat dat de porumbei că brașovenii sînt în marea lor majoritate oameni tare de treabă.

SAU AVENTURILE LUI IANCU T. IANCU LA T.A.P.L.

Și așa, dragi cinefili, după ce a ieșit, așa cum a ieșit din lupta contra Scotland Yard, Fantomas s-a dus la T.A.P.L. Constanța, unde era liber scaunul de director comercial. S-a așezat Fantomas pe scaun, i-a plăcut că era moale și s-a instalat sub numele de Iancu T. Iancu. Pe urmă, s-a suit în elicopter și a aterizat la bufetul «Bucovina» din Constanța unde l-a întrebat pe un oarecare Teslaru Gh.:

- Ce ești dumneata aicea?
  - Sint responsabil.
  - Nu contează — zice — dacă vreau, te fac vainbuș cît ai zice pește.
  - De ce să zic pește?
  - De crescătorie. Preferabil crap. Dar să aibă cel puțin 3—4 kg. bucata. S-a făcut?
  - Știi eu? N-aș vrea să vă supărați. Dacă...
  - Nu mă supăr, tov. vainbuș.
  - Totuși am să încerc.
  - Încearcă, tov. responsabil.
  - Dar dacă nu reușesc?
  - Nu face nimic, tov. vainbuș.
- Și Fantomas s-a făcut nevăzut.
- Teslaru nu-i omul care să-și piardă postul pentru cițiva crăpenci, fie și de crescătorie. Așa că nu trecu mult și hop cu ei la T.A.P.L.
- Acuma sint în regulă, tovarășe director? Sint responsabil?
  - Ești. Dar, dacă vreau, te fac vainbuș cît ai zice ceas.
  - De ce să zic ceas?
  - De mină, cu secundarul central și cît mai extraplat. S-a făcut?

Te pui cu Fantomas? Sigur că s-a făcut. Nu trecu mult și gata cu extraplatul. Fantomas — alias Iancu T. Iancu — îl primește dar îi atrage atenția că, dacă vrea, îl face vainbuș cît ai zice Mont-Blanc. Nu muntele. Stiloul. Cel de 14 carate. Degeaba se roagă Teslaru

ALARMĂ LA BUFETE ȘI RESTAURANTE. CONTRIBUABILII LUI DON' DIRECTOR. — EXTRAPLATUL, STILOUL ȘI DAMIGEANA SALVATOARE. FOAIE VERDE RAZACHIE, UITE PRIMA, DĂ-MI-O MIE! — TOVARĂȘE DIRECTOR, CURCANUL VĂ AȘTEAPTĂ LA SECRETARIAT!

să zică «Flaro», să zică măcar cu peniță iridiu. La Fantomas nu există jumătăți de măsură. Ori 14 carate, ori vainbuș. Fantomas n-avea poftă de «Flaro». Teslaru n-are chef să fie vainbuș, așa că a venit cu Mont Blanc pentru care Fantomas i-a mulțumit arătînd în continuare că poate să-l retrogradeze cît ai zice curcan. Cînd a depus curcanul la secretariat, responsabilul a aflat că poate fi retrogradat cît ai zice două damigene de vin, cît ai zice 200 pachete țigări străine și cît ai zice 5 000 lei în numerar. Și după ce a zis Teslaru toate acestea, Fantomas s-a făcut nevăzut, cît ai zice șperț.

Nu vă bucurați, că nu s-a făcut nevăzut încă de la T.A.P.L. S-a făcut nevăzut din fața lui Teslaru. Și s-a făcut văzut în fața lui Crețoiu Pavel, responsabilul restaurantului «Transilvania».

- Crețoiule, te-am pus la primă. Semnează aici că ai primit 500 lei.
- Dar eu n-am primit nimic.
- Haide, semnează, că n-am timp de pierdut.

Într-adevăr, n-avea timp. Sint în Constanța atitea restaurante. Și atîția responsabili! Păcat să scape nedijmuiti. O haltă la restaurantul «Ostrov» și taxa s-a încasat. O scurtă oprire la «Dobrogea» și dijma s-a luat. O incursiune la «Zorile» și onorariul s-a urcat. Un raid la bufetele «Doina», «Grivița» etc. și

Fantomas se umple de beneficii.

Pe urmă, Fantomas s-a făcut nevăzut, cît ai zice mită.

Fine del primo tempo.

Secondo tempo. Fantomas se perfecționează.

În secondo tempo, Fantomas operează di granda. Noroc de ecranul lat, altfel nu încăpeau zarzavaturile trimise gratis de la depozit, torturile trimise pe veresie de la cofetărie, brinzeturile trimise pe datorie și sticlele cu vinuri alese, plătite cu virament de T.A.P.L.

Fantomas s-a perfecționat. În restaurante nu mai vorbește decît cifrat și codificat. Cînd vede un responsabil, zice atît:

- Dă-mi un pachet de «Specialități» (Asta înseamnă 1 000 lei). Sau:
- Dă-mi un pachet «Select». (Asta înseamnă: 500 lei).

Responsabilul pune banii în pachet, îi dă, Fantomas pipăie «țigările».

— Prea sint moi țigările astea. Dă-mi un pachet mai tare. (Asta înseamnă mai pune cîteva sutare).

Și responsabilul mai pune. Că altfel acuși îi vine decizia de vainbuș.

Limbajul cifrat se extinde și prin de. Dacă vine Jean Marais, să nu înțeleagă nimic. Și să nu pună mina pe cifru.

Și Jean Marais nu înțelege. Dar înțelege miliția. Și pune mina pe Iancu T. Iancu, alias Fantomas. Gangsterul a picat cît ai zice pește și scaunul de director comercial la T.A.P.L. Constanța devine din nou liber, ca la început.

Și s-a sfîrșit cu Fantomas. A plecat de la T.A.P.L. cît ai zice pușcărie.

VICTOR PIȚIGOI

Micro-foiletoane rimate

La Întreprinderea regională de electricitate Cluj s-au dat gratuit salariatilor 500 serviete de piele și numeroase stilouri.

Serviete, tocuri rezervoare
Dă întreprinderea gentilă
Că te întrebi: acolo oare,
N-o fi director Moș Gerilă?

«Electro-Banat» Timișoara a construit un aparat pentru fabricarea unor tipuri de dulii pe care nu le mai produce.

Degeaba «Electro-Banatul»
A cheltuit cu aparatul.
Dovada? Înșuși s-a scuzat:
— Să nu vă fie cu bănat!

I.A.S. Bogești-Birlad a angajat un șofer la I.M.S.-ul aflat pe butuci, deși acolo stătea degeaba un alt șofer.

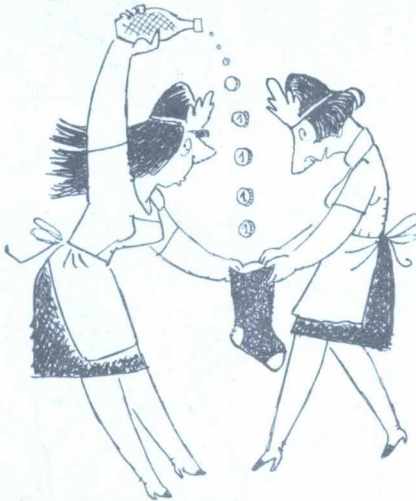
Prin măsura lor de soi
În vedere s-a avut
Că-i desigur mai plăcut
Cînd se stă degeaba-n doi.

Bufetiера Elisabeta Enache de la bufetul anexă «Libertății» din București, bd. Păcii 137, amestecă fripturile alterate cu carnea pentru mici

— Mai doriți ceva?
— Telefonul «Salvării»!

La bufetul «Expres-Nord» din București vinzătoarele Grigore Elena și Trancă Vasilica au vîndut mii de sticle «Citro» cu un leu sticla, deși acestea au fost ieftinite la 0,75 lei.

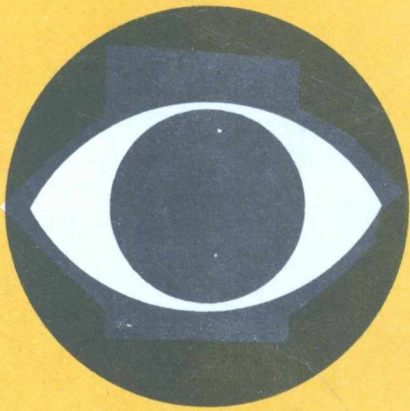
«Citro» dulce mult aduce!

Ion Olteanu, gestionarul cooperativei din Holbav, reg. Brașov, servește beat clienții.

— O sticlă de țuică!
— Regret! Tocmai s-a terminat!

EUGEN TARU

TE VĂD, TE VĂD

Vinzătorii Grosu Cristea și Panait Gheorghe de la magazinul de cafea nr. 8 din București, str. Academiei 1, au falsificat o mare cantitate de cafea.

— ...Ne-au ghicit în cafea!

PORTRETE ÎN SONETE

RA-TA-TUL

— Am fost actor, bădie (nu chiar rău!)
În trupa coanei... A murit, săraca!
Mulți ani în șir am dus-o ceaca-paca
Cu bani de-un corn și, rar, de un trăscau.

Memoria, pe-atunci, mergea ca placa
Și-aveam o voce-n rolul de călău!
Într-un turneu, la Huși sau la Hirilău
Mulți spectatori m-au confundat cu Vraca.

Eu, de pe cînd eram abia un june,
Din teatru mi-am făcut o pasiune
Dînd Thaliei, pe scenă, viața-mi toată.

... Și îți strecoară sub priviri, pieziș,
Un mic chenar tăiat dintr-un așîș
Pe care-a fost și el trecut, o dată!

STELIAN FILIP

SO-LU-ȚIE

Niște vulcani mai mari ca Fuji Yama
s-au apucat o dată să erupă.
Înspăimîntate, ierburile, după,
și-au consumat, neputincioase, drama.

Cenușă spinii s-au făcut, ca scama,
iar mărăguna, cupă după cupă,
simțea cum lava clocotind i-astupă
cochilele veninuri ca arama.

Și-au hotărît mai marii buruienii
precum ca-n vîtoarele milenii
s-astupe focurile, cu strădanii

ca să le fie traiul mai comod.
Dar neputînd s-o facă, un nerod
a sugerat să stingă toți vulcanii.

ANDREI CIURUNGA

Micro-foiletoane rimate

V. Budeanu, președintele Sfatului popular orășenesc Pașcani, a achitat din bugetul sfatului jumătate din datoria pe care o avea la IGO.

Vezi pe cîte-un locatar
Avînd credit la lăptar,
Dînsul însă, mai șiret,
Are credit la buget.

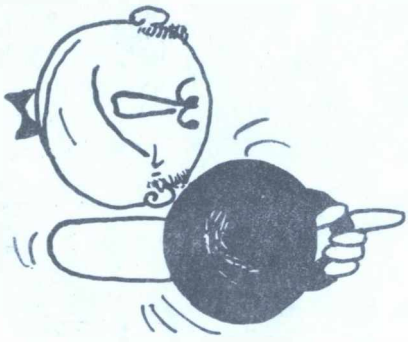
Fabrica de conserve «Avîntul»-Oradea a cheltuit cu reclama însemnate sume de bani care au influențat negativ prețul de cost al producției.

Aplicînd fără rezerve
O curioasă procedură,
Ei din carne fac conserve,
Și din fonduri tocătură.

De doi ani numeroase utilaje agricole așteaptă la S.M.T. Idrici, reg. Iași, să fie casate.

Eu, cu obiectivitate,
Înțeleg indiscutabil
Pentru ce n-au fost casate:
Fierul este «incasabil»!

de MIRCEA PAVELESCU

EXER- GITII PENTRU MÎNA STINGĂ

GOLDONI TRĂDAT

N-am putea afirma că lectura traducerii memoriilor lui Goldoni ne-a făcut prea multă plăcere. Acest prolific reformator al comediei italiene povestește niște amintiri din care nu rezultă nici un fel de poziție critică față de mediul aristocratic în mijlocul căruia s-a învățat și care l-a tolerat ca pe un mijloc de divertisment.

Deosebirea flagrantă dintre ascuțimea observației din comediiile sale și spiritul său acomodant din memoriile față de monstruozițiile despotismului, ne apare ca o ciudățenie greu de explicat pentru acest contemporan ilustru al lui Voltaire, al lui J.J. Rousseau și al enciclopediștilor.

Traducerea trunchiată a memoriilor lui Goldoni în românește elimină tocmai ce ar fi fost mai interesant în activitatea și viața dramaturgului venețian, adică tocmai aspectul laboratorului său intim de creație, unde a lucrat îndelung la aruncarea peste bord a «comediei del arte», activitate incununată în cele din urmă, de succes.

Traducerea Victoriei Ursu, pe lângă aceasta lasă și o neplăcută impresie de «expediat». De pildă: J.J. Rousseau nu este un scriitor genevez — cum afirmă traducătoarea — (adică născut în Genova, în Italia), ci un cetățean al Genevei (adică genevez pag. 371). «Maria Antoaneta de Lorena veni în chip de delfină», ne spune Victoria Ursu, la pag. 363 voind să sublinieze că viitoarea regină a Franței a venit la Paris în calitate de soție a moștenitorului tronului (delfin). În chip de porumbel vine numai sfântul duh în textele noului testament, adică luind înfățișare materială de porumbel, ceea ce nu s-a întâmplat cu Maria Antoaneta care arăta a femeie ca toate femeile și nu a peștioaică. «A plăti polița» cui va echivalență cu a răspunde unei neplăceri pricinuite de cineva, printr-o neplăcere similară îndreptată împotriva preopinentului. În nici un caz expresia românească nu sugerează un act de grațitudine, așa cum crede traducătoarea când afirmă la pag. 356 că personajul Gemet i-a fost recunoscător într-o anumită împrejurare lui Goldoni. «A-și face scrupule de conștiință», pag. 353, este cel puțin un pleonasm, scrupulele constituind probleme de conștiință etc.

Goldoni a fost un stilist de prim ordin, or, dacă nici această virtute nu rezultă din traducerea românească, ne întrebăm ca în epigrama lui Caragiale adresată unui spadassin trișor la jocul de cărți:

*Fără spadă, fără as
Spune tu singur ce-ai rămas.*

BATISTE HIGEIA

Spicuiem câteva din indicațiile privind modul de întrebuințare a batistei dezinfectante «Higeia», produsă de cooperativa «Chimica» C — București.

— Scoateți din cutie unul din cele 4 pachete de batiste împăturite.

Indicația aceasta se adresează probabil cetățenilor care ar fi ispitiți să-și ștergă nasul cu ambalajul

— Întrebuințați batista «Higeia» la spălatul obrazului prin umectarea ei în apă.

Trebuie să înțelegem oare că hirtia «Higeia» înlocuiește cu succes săpunul care, după modestele noastre cunoștințe, participa pînă acum activ și nemijlocit la orice fel de operație de curățire și spălare a pielii (inclusiv cea a obrazului)?

Din indicațiile de mai sus reiese că hirtia miraculoasă economisește nu numai săpunul, ci, în mare măsură, și apa, fiind ea astfel deosebit de necesară pentru igiena tuaregilor, locuitori ai Saharei.

— Batista dezinfectantă «Higeia» poate fi întrebuințată la ștergerea nasului în general (...) la demachierea părului de pe obraz etc.

După ce aflăm, în fine, la ce servește batista în general, deducem că în mod special ea este extrem de utilă bărbaților sau femeilor cu barbă, care au cochetăria să și-o vopsească în diferite culori și apoi să și-o demachieze.

O astfel de reclamă originală și umoristică o primim cu plăcere în paginile revistei noastre, deși ne face, după cum se vede, o concurență periculoasă.

NOUTAȚI

CINEGETICO-GEOMETRICE

Cotidianul «Munca» din 21 octombrie a.c. ne aduce două informații deosebit de interesante. Prima semnaleză că în R.S.F. Iugoslavia s-a vinat un cerb cu cele mai frumoase trofee văzute pînă acum și a doua precizează că acele trofee

(ansamblul coarnelor) au forma «unui patruleter cu... 14 laturi».

Sîntem satisfăcuți că, în sfîrșit, după cercetări «seculare care au ținut aproape treizeci de ani», s-a descoperit și această minune a geometriei. Pe cînd patrupeleterul cu șase picioare?

DESPRE POTRIVIREA CUVINTELOR

Puțini sînt cei care la vîrsta adolescenței să nu fi dat tîrcoale poeziei. Dar tot atît de puțini sînt acei care au avut norocul unei îndrumări atente, pricepute și pline de răspundere. Nu se poate uita grija și înaltul simț de pedagog literar cu care Tudor Arghezi se apleca pe zecile de manuscrise primite zilnic la Bilete de Papagal, pentru descoperirea celei mai mărunte scînteii de sensibilitate, după care debutanții erau chemați la redacție și instruiți cu delicatețe. Într-un interviu acordat poetului I. Valerian, fostul conducător al revistei «Viața Literară», magistrul întrebat în legătură cu preocuparea sa pentru începătorii întru literatură, a răspuns plin de modestie: «Ideile sînt ale lor, eu nu-i povăluiesc decît cum să potrivească mai bine cuvintele».

Revista «Ramuri» se străduiește pe aceeași linie să șlefuiască niște cristale deocamdată impure, urmărind să dea peste câteva pietre prețioase. Această activitate a publicației craiovene trebuie fără îndoială felicitată în principiu. Dar îngăduința ei nu trebuie trecută cu vederea, chiar dacă nu se manifestă prea des. De pildă, la rubrica «Ce-

naclul elevilor» se publică următorul catren:

ADIACENȚĂ

*Sîntem un orizont de zboruri și
lumină
îngemănat altoic pe-o sete de inec;
și ești atît de-aproape și-atît de
împreună
că ne-implinim ca golul perfect al
unui cerc.*

«Îngemănat altoic» este o aberație lexicală. Substantivul *altoic* nu generează adjective. «Ești atît de împreună» presupune cel puțin o a doua persoană și apoi noțiunea nu permite grade de comparație în spațiu ci numai în timp. De exemplu: Săptămîna trecută am fost mai puțin împreună decît săptămîna asta. Dar în clipa cînd sîntem alături unul de celălalt nu putem fi mai împreună decît sîntem. Este o nuanță indispensabilă pentru claritatea ideii. Finalul catrenului care metaforizează conceptul de împlinire mi se pare nepotrivit pentru un adolescent deoarece se sugerează cum două persoane se împlinesc pentru a încheia un gol perfect.

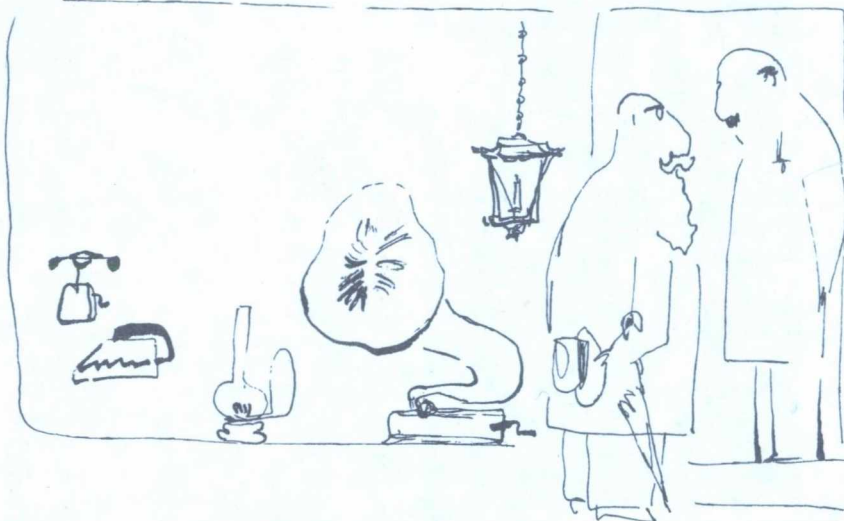
O cit de ușoară îndrumare de potrivire a cuvintelor ar fi eliminat toate aceste asperități datorate lipsei de experiență a autorului.

Arta potrivirii cuvintelor ca și gramatica nu pot fi depășite oricît s-ar strădui unii poeți să dovedească contrariul. Elevii debutanți trebuie neapărat convinși de acest adevăr axiomatic, admitînd că și redacția revistei «Ramuri» este convinsă. Altminteri «fandaxia-i gata».

NELL COBAR

ANTI-CARIAT

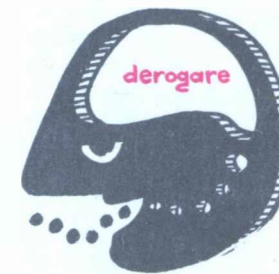
— Ați mai primit ceva nou?

DORIN DIMITRIU

FĂRĂ CUVINTE

Deștept eu, derogare

Noroc și derogare, măi aproapele meu!... Căci ce voiam să-ți spun?... Da... Despre ce deștept fusesem... Și pe ce post de inginer erasem!... Și ce leafă avusesem!... Și ce derogare căpătasem. De studii. Că studii n-avusesem. De mic copil mă născusesem prunc! Și-am fost ocupat cu alăptarea. Pe urmă avansarea. Pe schemă.

Și-atunci, când, măi aproapele meu, să-mi completez învățămîntul de minte cu studii la bază? Că mergea și fără. Și ce bine mersesem. Și în ce întreprindere mă odihnisem! Mică, micuță, da-n schimb leafera era măricică. Da' m-a chemat directorul. Zice: «tovarășe Lică, n-ai studii!» «Am derogare» zic. «Dacă n-ai studii, nu mai poți rămîne pe post de inginer!», zice. «Păi, sint deștept!» zic. «Cu derogare!» zice. «Păcat!» zic... Și uite, măi aproapele meu, eu care în ședințele de producție avusesem un vocabular ales, să nu mai fiu ce fusesem! Vorbeam numai în diftongi daco-latini. «Habea scopus! Gaudenamus ignifug! Ave Maria, că s-a destins în producție pe trimestrul în scurs. Salve amicus, non discotecum!»... Tot în diftongi d-ăștia vorbeam. Că mi-a complăcut daco-latina din auzite. Am prins-o repede, de deștept ce fusesem. Secția unde lucrasem, mai, mai să-și facă și dînsa planul. În cinci ani, de două ori era cît p-aci să-l facă dar n-am fost eu prezent că m-a chemat ieri directorul și-a spus că nu mai ține secția deștepți cu derogare. Că d-ai-a nu face planul. Păcat! Că venise odată unu' de la televiziune să mă transpună în direct pe peliculină. În preamabil a stat de conversație cu mine. S-a convins ce deștept erasem. O adevărată cioclopemie! Da' s-a dus omu' să-și ia țigări și n-a mai venit. Păcat! Că mă vedea și pe mine nevasta în tubul catolic din micul ecran. Și pe plină de sinediez ar fi intrat dînsa la O.C.L. mixt! De, soție de aproape inginer ce fusesem! Și-acum, vo gladis, Lică? La arhivă?! Eu, care fusesem ce erasem, s-ajung ce nu visasem! Arhivar! Asta e, măi aproapele meu! Măcar leafera să fie idem cum o avusesem cînd erasem ce fusesem. Că am muncit. În ședințele de producție vorbeam perpetuum immobile! D-ai-a fac cerere. La directorul general. Să-i fac un expozometru al situației mele. Pentru o aminare de studii. Măcar pe 15 ani. Că ies la pensie după. Și dacă dînsul pune pe cerere o lamposită favorabilă, o să am iar cît avusesem cînd fusesem ce erasem. Că am vocabular cult. Altfel mă mut. Și-i păcat să piardă întreprinderea o cultură ca a mea! Căci, asta e, măi aproapele meu! Adică dacă n-ai studii, măcar să ai noroc. Noroc de derogare. Căci, de ce trăiește omul un nodus bipendis? Să ia cît mai mult la chenzină. Zău, măi aproapele meu!

Ți-o spun eu,
Lică,

fost pe post de inginer, magma cu derogare.

pt. conf. VASILE RĂDULESCU

AUREL STORIN

DUPĂ PLOAIE

La drept vorbind, ce puteau să facă dacă turna cu găleata? Ce poți pretinde de la imaginația unei fetișcane de 17 ani, pe care, pentru prima oară în viața ei, a prins-o ploaia-n oraș? Și parcă vlăjganul de Laurențiu era mai pregătit? Își bălăbănea mâinile lungi, ca niște crengi, prin aer, parc-ar fi încercat să oprească ploaia între ele.

Doamne, dacă s-ar fi nimerit să fie timp frumos... Înțeleg prin asta, un timp așa cum și-ar fi dorit ei. Adică, nici prea cald și nici prea rece. Cu o boare tăcută de vint care să le mîngie fața, ușor. Și cu frunze de aramă, comorile toamnei, care să troznească încet sub fiecare pas. Pe urmă, seara cu, mă rog, luna și stelele și celelalte accesorii inevitabile. Astea, da, ar fi fost condiții pentru o *plimbare memorabilă*.

Dar așa...

Corina era muțată ca un pisoi, iar vlăjganul înota cu crengile prin ploaie. Până cînd au găsit un acoperiș. S-au ghemuit sub streșină și lui i-a venit să ridă cînd s-a uitat la față, pentru că maxilarele ei, se căutau continuu, dar nu reușeau să se întîlnească niciodată.

Așa au așteptat să stea ploaia. Dar așteptau degeaba. Chiar la picioarele lor, pe trotuar, vrăbiile ploii ciuguleau asfaltul.

Și traversînd strada, în fugă, au intrat într-un minunat magazin de muzică. Aici strălucea un soare artificial, era cald și plăcut, fotoliile mari erau îmbrăcate în piele neagră, iar cabinele de audiție păreau perfect izolate din punct de vedere fonic.

Era un fel de insulă a paradisului, un magazin modern care înghițise multe milioane, dar, în schimb, putea să ofere un adăpost confortabil tuturor naufragiaților din ploaie. Îmi vine în minte imaginea unei corăbii, dar mă opresc la timp deoarece am impresia că aceasta, dacă s-ar construi, ar costa mult mai puțin.

Corina se simțea în elementul ei. Parcă, pur și simplu, l-ar fi adus pe Laurențiu în familie, să-l prezinte.

— Uite-l pe Adriano! Și-i arată mapa unui disc pe care un zurbagiu cu dinți de cal îndoia cu sete o chitară. *Mă-nebunesc* după el.

— Ce faci? strigă, speriat, Laurențiu.

— *Mă-nebunesc*.

— Aaa...

— Uite-l și pe Gianni! și Remo! Ceao, ragazzi!

Laurențiu întoarce capul, ca prostul. Era complet uluit. Nu știa cum,

avea senzația ciudată că încep să vorbească limbi diferite. Și pînă la venirea ploii se înțelegeau perfect.

— Ador muzica...

— Ce faci?

— Ador.

— Aaa...

— Băieți de ispravă! Concerte, turnee, străinătate! Ai auzit ce Ferrari și-a luat Salvatore din patru zile de Coasta de Azur?

— Care Salvatore? întrebă Laurențiu, cu o ușoară notă de imbecilitate în glas.

— Uite, nu face pe prostul. Cine nu cunoaște cîntecul acela emoționant, lansat de el, cu fata care e trimisă de mama ei să cumpere lapte... Prima oară cînd l-am auzit, am plîns. Deși era pe italienește.

Laurențiu umbla prin magazin ca o stafie. Parcă ar fi călcat pe suprafața foarte incertă a unei alte planete. Și marșienii de pe discuri rîneau la el cu dinți de cal.

Corina vorbea atît de mult încît nu-și dădea seama că, de o bună bucată de vreme, vorbește singură. El o privea numai, din cînd în cînd, pe furiș, și avea impresia că ochii ei frumoși plîng cu lacrimi de lapte. Din cabine, atunci cînd se deschidea vreo ușă, se auzeau strigăte înfricoșătoare, ca niște mult întîrziate ecouri de preistorie.

Dar aceasta era, evident, o viziune eronată a lumii.

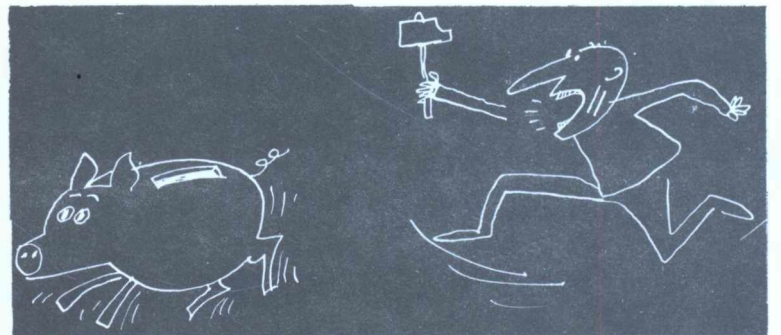
Pentru că, de fapt, afară ploaia stătuse și pe cer apărură curcubeul. Acest eveniment a golit repede magazinul de muzică. Corina, o dată ajunsă în stradă, a început, încet, încet, să intre în perimetrul existenței sale normale, ușor romantice, de dinaintea ploii.

— Uite, ce frumos! Mi-ar place să ne plimbăm puțin la șosea.

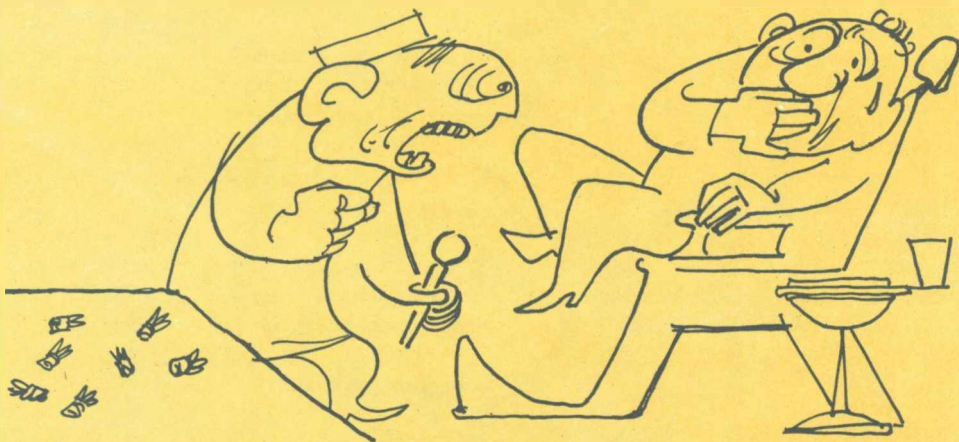
Dar Laurențiu încă nu-și revenise. A avut numai o singură clipă de luciditate și a profitat de ea pentru a găsi cea mai nimerită înjurătură la adresa ploii. Chiar mai târziu, el a rămas multă vreme cu ideea că de la ploaie i se trag toate. De aceea, cum a trecut pragul magazinului, prima lui grijă a fost să ridice ochii la cer.

Pe boltă, curcubeul țipa ca un pîn.

AVRAM ANTON

V. VASILIU

— Arată-mi, d-le, exact, aia care te doare!!!

I. DOGAR-MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

A. LUCACI

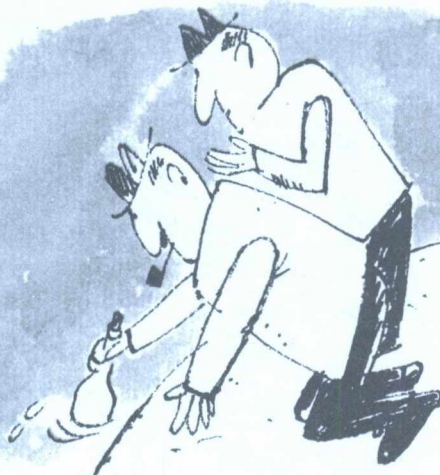
①

②

③

④

FĂRĂ CUVINTE

A N E C D O T E I S T O R I C E

● În fața tabloului «Justiția și Pacea îmbrățișându-se», Guillaume de Bautru exclamă:
— Se sărută! Își spun adio — pentru a se despărți pentru totdeauna.

● În dimineața zilei de 21 februarie 1966, Sacha Guitry exclamă vesel:
— Am 70 de ani! Nu e rău pentru vîrsta mea!*)

● Arthur Rimbaud îi trimite lui Victor Hugo primele sale opere. Puțin timp după aceea, primește, din partea bătrînelui maestru, doar două cuvinte: «Te iubesc». La rîndul său, Rimbaud îi răspunde «Plecați în călătorie... încercați să mă uitați».

● În 1906, cînd Georges Clemenceau deveni ministrul Afacerilor Interne, făcu o vizită inopinată la minister.

Se prezentă puțin după începerea programului și precedat de șeful personalului începu cercetarea birourilor. Funcționarii nu sosiseră încă. După ce traversă astfel cîteva încăperi goale, într-una din săli găsi un funcționar, care dormea profund, cu capul pe masă. Șeful personalului se repezi să-l trezească, dar Clemenceau îl opri:

— Ah! Nu, nu-l trezi: ar putea să plece!

● Georges de Porto-Riche îi dădu lui Sacha Guitry următorul sfat:

— Nu citi niciodată ceea ce se scrie despre dumneata. Nimic nu-ți va fi pe plac. Nici chiar ceea ce ai scris singur!

● Forain, invitat să-și spună părerea despre o colecție de tablouri — ciurucuri — își întrebă gazda:

— În calitate de artist, sau de musafir?

● Labiche era pe patul de moarte. La căpătîiul său, un amic, lipsit de tact, sporovăia tot felul de prostii:

— Vei ajunge în rai — și acolo sus, o vei întilni pe soția mea. Te rog... spune-i că mă gîndesc la ea, că n-am încetat s-o iubesc...

Exasperat, Labiche îl intrerupse:

— Ai putea să-ți faci singur comisioanele!

● Poetul Ducis îi spuse lui Chamfort:

— Doar inutilitatea primului potop îl împiedică pe Dumnezeu să trimită un al doilea.

● Un obișnuit al cafenelei Riche, fu întîmpinat de ospătar:

— Ce dorește domnul?

Ridicînd încet capul, îi răspunse:

— Aș dori... aș dori să am o dorință.

● Actorul Noblet era deosebit de distrat. Într-o zi, Tristan Bernard îl întilnește pe bulevard și-l salută. Noblet nu-l recunoaște. Amuzat, Tristan se prezintă politicos:

— Dl. Tristan Bernard.

Candid, Noblet îi răspunde:

— Mă confundați, domnule.

● Verlaine, scriînd unei bune prietene își începu scrisoarea: «Draga mea Hortense, pentru a o încheia «Adio, iubita mea Adele».

● Provocat la duel, în urma unei atitudini neconvenabile, Voiture își dezarmă adversarul, făcîndu-l să ridă:

— Partida nu e egală: sinteți mare, sint mic; sinteți curajos, sint laș; doriți să mă uciideți, ei bine! mă consider mort!

● În timpul Revoluției franceze, un condamnat, condus la eșafod, împiedicîndu-se de prima treaptă, declară celor dimprejur:

— Iată un semn de prost augur. Un roman s-ar întoarce acasă.

Traducere de S. Ch.

*) Dar în aceeași seară, fiind felicitat și omagiat de toată lumea, cînd mai veni cineva să-și prezinte urările, mormăi: «Au început să mă plictisească cu cei 70 de ani ai mei!».

În urma manifestațiilor pentru pace în Vietnam soldate cu violente incidente s-au hotărît severe amenzi pentru demonstranți.

— Să încasați virtos, fraților!

S-A FĂCUT LUMINĂ-N SAT...

Cîntecul acesta se potrivește de la o vreme și comunei Movileni din raionul Tecuci, unde a pătruns nu de mult curentul electric. De altfel nu mai constituie un caz senzațional pentru nimeni faptul că o comună sau alta este electrificată. Și totuși, la Movileni, s-a petrecut cu acest luminos prilej un fapt senzațional. S-au executat care va să zică lucrări de electrificare în comună. Banal, nu? Văzînd stîlpii, sîrmele și electricienii, oamenii au început să cînte cu anticipație «S-a făcut lumină-n sat». Dar, la un moment dat, s-a aflat că nu sînt momentan fonduri suficiente pentru toate ulițele comunei. Și atunci s-au oprit oamenii din cîntat. Să vadă care din ei rămîn să cînte și care din ei rămîn să aștepte. Deci, nefiînd fondurile destule, s-au electrificat numai unele ulițe. Dar nu la nimereală, ci după anumite criterii. Adică nu anumite. Ar însemna că au fost mai multe. Dar nu. A fost unul singur: s-au executat lucrări de electrificare pe acele ulițe pe care locuiesc salariați ai sfatului popular local. Nu e senzațional? Ca să vezi lipsă de logică: tovarășii de la sînt se cheamă că sînt cei mai luminați din comună, nu? Și atunci, dacă ei sînt cei mai luminați, tot pe ei se luminează? Păi nu e drept, fraților.

Atîta că oamenii din sat nu mai cîntă melodia «S-a făcut lumină-n sat», ci alt cîntec: «Cine-mparte, parte-și face».

VEZI NAPOLI, DAR PE URMĂ...

Un vechi dicton susține că italienii nu au voie să înceteze din viață înainte de a vizita Napoli. De curînd, zicala «Vezi Napoli și pe urmă mori» și-a găsit o aplicare originală. Autorii ei sînt Anthony Lavarack și Phileas Beaumont, ambii originari din orașul Seattle (Statele Unite).

Partea cea mai interesantă este că nici unul din ei nu se ocupă cu filologia în general și cu proverbele italienești în special: Lavarack vinde chereștea cu ridicata iar Beaumont este proprietarul unei fabrici de mezeluri. Debarcînd ca turiști în fermecătorul port de la poalele Vezuviului, cei doi prieteni au constatat: că marea are într-adevăr culoarea smaraldului, că vulcanul scoate într-adevăr trimbe de fum, că Pompeiul a încremenit într-adevăr sub giulgiu de lavă... După ce au verificat astfel autenticitatea afirmațiilor din pliantele tîrstice, chereștegiul și mezelarul au trecut la lucruri serioase.

În acest scop ei s-au instalat la masa unui bar, comandînd mai întîi cîte un pahar de whisky, pe urmă cîte un pahar de whisky, apoi cîte un pahar de whisky și, în cele din urmă, pentru a mai varia, cîte o sticlă de whisky. În răstimpul necesitat de absorbirea înviorătorului produs al orzului fermentat, amicii au făcut schimb de impresii:

— Cum ți s-a părut Vezuviul? a întreat Beaumont.

— O.K. Dar ție Pompeiul? a contraintreat Lavarack.

— O.K., Și marea, ce zici?

— O.K... Și un soare...

— O.K.

Dar cu cît creștea conținutul în alcool al celor doi turiști, cu atît scădea procentul lor de bună dispoziție. Ajungînd la fundul sticlei finale, ei se găseau simultan la fundul unei stări depresive, în care nimic nu le mai era pe plac. Judecînd după cît de tulbure vedeau, probabil că Vezuviul scotea prea mult fum; arsurile din stomac se datorau cu siguranță lavei înghițită din nebagare de seamă; iar marea pătrunsese fără îndoială în bar, altfel de ce se clătina totul în jurul lor?

Exasperați de persecuțiile la care erau supuși din partea naturii napolitane, americanii noștri au ieșit din local. Pe stradă, ei au dat nas în nas cu un grup de excursioniști din Milano pe care au încercat să-i convingă să se întorcă acasă, deoarece era păcat să-și piardă timpul pe-acolo. Dar neînțelegînd englezeasca lor întreruptă de sughituri, turiștii și-au continuat drumul. Jigniți, Lavarack și Beaumont au reacționat așa cum era firesc s-o facă — scoțînd pistoalele și trăgînd în cei care le nesocoteau sfaturile. Rezultatul tirului: trei morți și opt răniți.

Iată dar că, în interpretarea chereștegiului și mezelarului de peste Ocean, bătrînul dicton capătă un sens nou, nu tocmai încurajator pentru iubitorii peisajului meridional al Italiei: «Vezi Napoli, dar pe urmă mori».

Să vedeți ce-mi face șeful...

La mine la serviciu, într-o serie de probleme, eu țin locul șefului. Așa a hotărât el și am fost de acord, mai ales că nici nu m-a întrebat. Treaba asta cu ținutul locului n-a însemnat pentru mine o noutate, întrucât mi s-a întâmplat foarte adesea. Chiar din copilărie.

În școala primară, colegul meu Georgescu Fănel spărgea geamurile clasei, urma o anchetă și la eliminare eu țineam loc de Georgescu Fănel. Mai târziu, la vreo 30 de ani, când Fane s-a prezentat la Sfat să se însoare, uitase să-i cumpere flori, viitoare. M-a rugat să-i țin locul până se întoarce de la florărie. Între timp, ofițerul stării civile i-a pus întrebarea în lipsă dacă consimte așa și pe dincolo și fiindcă eu îi țineam locul, am răspuns în locul lui «da». Și am rămas cu ea. ... După un sfert de oră, când Fane s-a întors și a aflat că m-am însurat prin virament, a pufnit în ris, mi-a oferit buchetul, m-a felicitat și mi-a urat fericire, rugându-mă în același timp să nu fiu amărît că găsește el alta. Numai că de data aceasta nu s-a prins.

Dar să revenim la serviciu. Aici, cum vă spuneam, țin locul șefului. Nu la chenzină, că acolo îi ține locul nevastă-sa. Îi țin loc ori de câte ori are de comunicat unui subaltern o veste proastă. Atunci mă trimit pe mine să-l anunț. Eu în schemă figurez pe post de referent I, dar șeful m-a reprofilat pe post de cioclu II. Să nu credeți cumva că lucrez la O.C.L.-Pompe funebre și că m-a trecut la secția «Du-l, du-l, du-l». Nu. Lucrez la contabilitate, la o instituție cu profil vesel, dar pentru că șeful vrea să fie simpatizat și iubit de salariați, le comunică numai știrile bune. Pentru cele neplăcute

folosește rezervele interne ale contabilității. Adică pe mine. Susține că eu am o figură veselă și când dau cuiva o știre proastă, acela se uită la figura mea și se așterne pe ris până leșină de bucurie. Eu încă de copil posedam figura asta optimistă. Când murea cineva la noi în cartier, pe mine mă așezau totdeauna în fruntea tristului convoi, ca bocitoarele uitându-se la mine să-și facă meseria mai ușor. Cum s-ar spune, țineam loc de panglica cu: «Dormi în pace, suflet blind».

Îmi spune șeful într-o zi:
— Tovarășe Grigore, vezi că l-am tăiat de la prima pe trimestrul II, pe Axinte. Anunță-l dumneata!

— Păi să-l anunțe cine l-a tăiat.

— Cum așa? sare șeful. Eu să le fac pe amândouă? Eu să-l tai, eu să-l anunț? Toate sarcinile pe capul meu?

— Eu nu-l anunț, tovarășe șef!

— Îl iei și dumneata mai pe ocolite, că ești băiat isteț.

— Da' ce, eu sint singurul isteț din instituție?

— Ți-am spus doar că ești isteț, așa, mai pe ocolite.

— Nu mă duc, tovarășe șef, că am ajuns în instituție sperietoare de ciori. Transmit numai vești neplăcute. Când intru în vreun birou,

oamenii își scuiță în sin și strigă: Păze! Variola!

Pin' la urmă mă duc la Axinte și îl iau pe ocolite:

— Măi băiatule, tu știi ce se taie la sfârșit de trimestru?

— Păi, face el, dacă ți se dă primă, de bucurie se taie un curcan, o rață, o gîscă.

— Așa, bravo Axinte, te pricepi la zoologie, dar la tine o să se taie toate astea abia pe trimestrul trei, că acum pe trimestrul doi bîntuie epizootia printre vietățile cu pene. Pe trimestrul ăsta ție ți s-a tăiat numai prima pasăre.

— Adică?

— Păi nu-ți spusei? Prima!...

— Da' ce, prima e pasăre?

— E pasăre, c-a zburat. Dar să știi, e mai bine așa, frate Axinte. Dacă iei primă, încep discuțiile cu soția. Ba că ai băut cu băieții la bufet, ba că ai mîncat cu o blondă la restaurant. Cunos cazuri cînd de la nenorociri din astea trimestriale s-a ajuns la «Salvare». Așa că șeful a avut grijă să nu te urci în mașina aia albă!...

Revin în birou:

— Tovarășe șef, am fost la Axinte și i-am făcut lichidarea pe trimestrul doi.

— Și ce ți-a spus?

— Mi-a spus care bucurie și la voi să fie.

— Bravo, dacă în asemenea situație ai reușit să scoți de la el și urări de bine, înseamnă că te descurci, așa că te duci acum la Aproximare și-l anunți pe Ionescu că l-am tăiat de pe lista de concedii din iulie și l-am trecut în decembrie.

— Dar dv., tovarășe șef, în ce lună plecați?

— În iulie, că eu sint rezistent; la mine nu contează dacă sint călduri mari!

— Tovarășe șef, eu nu mă duc să-l anunț de decembrie, că sint friguros!

— Ba te duci!

— Nu mă duc. Vă trebuie intermediar? Spuneți-i chiar dumneavoastră. Vorba aceea: de la producător direct la consumator. Să știe omul exact ce produs mîncă și cine-l aprovizionează.

— O să te duci, că e sarcină de serviciu.

— Nu mă duc. Cînd mă văd oamenii, începe să li se bată ochiul sting.

Și m-am dus:

— Tovarășe Ionescu, facem pariu că pleci în concediu în iulie?

— Eu nu fac nici un pariu!

— Nici eu!

Plec, mă întorc din ușă și îi spun din nou:

— Dar că pleci în decembrie, faci pariu?

— Nu fac nici un pariu.

— Eu fac.

Pălește Ionescu și bilbiie:

— Dar eu sint trecut în iulie.

— Așa e, dar cînd șeful a intrat la director cu lista de concedii, ținuse, pesemne, lista de-a-ndoaia

(urmare în pag. 14)

LA MAI MARE!

N. GĂLĂȚEANU

«Iau asupra mea sarcina de a nimici toate grupurile de rebeli din sectorul Higuera în cel mult o lună», a declarat pe un ton categoric căpitanul portughez Vallo Senpertegui, de cum a pus piciorul pe pămîntul Angolei.

De la această solemnă promisiune, luna s-a împlinit. S-a împlinit chiar de patruzeci și șapte de ori, întrucât fraza de mai sus a fost pronunțată în 1963. În acest interval au survenit două modificări esențiale ale situației din sectorul Higuera: 1) grupurile de angolezi care luptă pentru eliberarea patriei lor de sub călcîiul colonialismului n-au fost nimicite — dimpotrivă, numărul lor a sporit considerabil; 2) căpitanul Senpertegui nu mai este căpitan, ci colonel.

Oricît ar părea de ciudat, între fenomenul nr. 1 și fenomenul nr. 2 există o legătură de la cauză la efect. Cel puțin așa susține ziarul «Diario do Lisboa», care, în calitatea sa de oficios salazarist, nu poate fi învinuit de atitudine răuvoitoare față de ofițerii portughezi. Principiul care pare să fi stat la baza rapidei avansări a lui Senpertegui se poate rezuma la trei cuvinte: înfringerea și gradul.

Căpitanul a avut parte de primul galon suplimentar — cel de maior — în 1965, imediat după încasarea unei teribile bătăi în pădurea de lângă riul Biosa. Cu acea ocazie, compania lui a fost înconjurată de patrioți, pierzînd mai bine de jumătate din efectivul ei. Primul dintre combatanții portughezi care s-au salvat cu elicopterele trimise de urgență la locul dezastrului a fost Senpertegui.

În rapoartele înaintate însă statului major general, înfringerea a fost

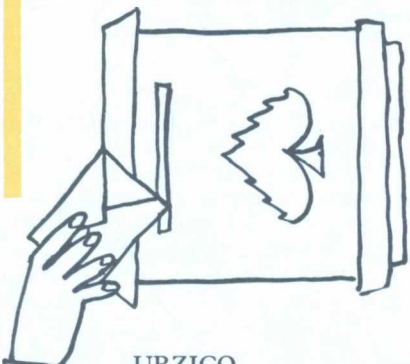
transformată (pe hîrtie) în victorie, iar căpitanul a fost transformat (pe viu) în maior.

Un an mai târziu, Senpertegui a dobîndit un grad în plus. Fericitul prilej a constat într-o altă punere pe fugă a trupelor comandate de proaspătul maior, de data aceasta în plină cîmpie și încă în apropierea orașului Viadao. Consecvent cu tradițiile sale personale, Senpertegui a părăsit cel dintîi cîmpul de luptă. Dar din nou a acționat misterioasa alchimie a rapoartelor, din nou papara înghițită de colonialiști s-a prefăcut în «triumf militar» și, din nou, Senpertegui a urcat cu o treaptă în ierarhie, devenind locotenent-colonel.

Toamna aceasta, într-o noapte scăldată într-o ploaie torențială, regimentul său a purces la atacul unei tabere a patrioților situată în districtul Valle Jordanca. Acțiunea fusese pregătită cu grijă de Senpertegui, căruia îi scăpase un singur lucru: că de obicei armele au nevoie de muniții. Astfel încît, atunci cînd au vrut să deschidă focul, soldații lui au constatat că puștile sint fără gloanțe, mitralierelor le lipsesc benzile de cartușe iar mortierele nu dispun de proiectile. Evident, luptătorilor angolezi le-a fost lesne să-i ia pe atacatori ca din oală. Evident, Senpertegui nu a scăpat decît cu fuga. Evident, eșecul a fost zugrăvit drept izbîndă. Evident, locotenent-colonelul a fost avansat colonel.

În încheierea articolului său, «Diario do Lisboa» scrie: «Probabil că Senpertegui visează la clipa cînd noi vom fi alungați din Angola și cînd el va deveni cu siguranță general».

Exprimîndu-ne convingerea că acea clipă nu mai e chiar atît de departe, îi urăm și noi, din toată inima: «La mai mare!»

URZICO,

Să-ți spun una din ale aprovizionării: Întreprinderea minieră Hunedoara și-a procurat în cursul acestui an o mare cantitate de cablu purtător, destinat funicularului din Vadul Dobri, care funicular însă este scos din uz din 1966! Deci, pentru un obiectiv care nu mai există, I.M.H. a investit totuși o considerabilă sumă de bani, că deh, e vorba despre o achiziție și nu despre un cadou.

Acum, că s-a aflat povestea asta, cei de la I.M.H. au dreptate cînd zic că parcă au cumpărat un cablu purtător... de ghinion!

Dumitru Mălescu, Hunedoara

DRAGĂ URZICO,

Există în Tecuci o unitate de patiserie cum nu-i alta în toată țara, în sensul că aici ți se servește bere numai dacă comanzi și o porție de plăcintă, iar suc nu capeți decît în cazul cînd măninci o gogoasă. Dacă vreun client pofteste după ce gustă din plăcintă să bea suc, trebuie să ia și o gogoasă, iar dacă după ce a înghițit o gogoasă vrea bere, este obligat să mănince și o porție de plăcintă. Cam complicat, nu? Dar n-are importanță! La patiseria din Tecuci consumatorul nu servește ce pofteste, ci consumă ce dorește mai marele peste această prăvălie, motiv de îndelungate discuții aprinse care se sting foarte greu.

Așa că, în eventualitatea că organele comerciale locale ar dori să boteze respectiva unitate «La gogoasa înfuriată», să n-o facă, deoarece mult mai potrivit ar fi... «La clientul revoltat»!

V. Petrescu, Tecuci

URZICO DRAGĂ,

În Cugir se află un șantier al Întreprinderii de construcții industriale și montaje. Și aici e un mecanic Hulea Ioan, care folosește ditamai buldozerul șantierului pentru efectuarea a tot soiul de servicii particulare. Cu buldozerul transportă balast la cutare, cu buldozerul efectuează diverse drumuri pentru cutărică etc. Totul i-a mers ca pe roate, pînă într-o zi cînd panama cu promenadele buldozerului a devenit publică și a izbucnit scandalul.

În sfîrșit, dacă luca Hulea la un șantier naval, treaba era mai bună. Scandal tot ieșea, dar ce... «Getax» făcea el dintr-un cargou, ce să mai vorbim!...

S. Marin, Cugir

URZICO,

Acum un an și mai bine I.C.R.M. Petroșeni a expediat la «Electro-Mureș» din orașul Tg. Mureș pentru diverse remanieri 210 bucăți fiare de călcat. Cu toate că fiarele au sosit în mod cert la destinație, «Electro-Mureș» nici pînă în prezent nu le-a reparat, deși asigurări optimiste au fost date în repetate rînduri.

Am încercat noi să găsim niscaiva explicații, dar degeaba, că nici una nu ne-a mulțumit.

Așa stînd lucrurile, credem că singurul care ar putea elucida cu succes misterul de la «Electro-Mureș» este... Dan Spătaru, pentru că așa cum întrebă el «Ce e cu tine, ce s-a-ntîmplat?», nu-l întrece nimeni.

Un grup de salariați
de la I.C.R.M. Petroșeni

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

Ce s-a mai ene

Ah, ce s-a mai enervat în trecutul an școlar don' profesor Ardeleanu Ion, de la școala generală nr. 131 din București! Ah, ce nervi din cauza lui Negrea Al. dintr-a VIII-a B, protejatul dumisale! Ah, ce furie, din cauza biroului U.T.C., care l-a criticat pe protejat! Alelei, ce năbădăi, din cauza ședinței U.T.C., în care s-a propus sancționarea protejatelui pentru abaterile sale!

Oho, ce electrizat e don' profesor. Pun pariu că, dacă atîngi un bec de el se aprinde. Parcă-i electromagnetice, fraților! Dacă-i pui antenă, cîntă.

Uite, în starea aceasta s-a prezentat don' profesor la ședința U.T.C., unde urma să fie sancționat protejatul dumisale.

— Nu sînt de acord să-l sancțio-

nați! — răcni glasul său electro-nervos.

Și să vedeți de ce nu era de acord să-l sancționeze. Pentru că acest Negrea era fiul unui alt Negrea, care era coleg cu supernervosul Ardeleanu. Dacă-l sancționează adunarea pe Negrea junior, se supără Negrea senior. Logica duce la concluzia evidentă: ca să nu se supere Negrea senior, trebuie salvat Negrea junior. Și ca să fie salvat Negrea junior, fiul lui Negrea senior, întră în joc don' profesor cel electrizat.

Dar Negrea n-a putut fi salvat N-a vrut adunarea generală.

N-a vrut adunarea generală? — scrișni din dinți Ardeleanu. Las' că vă arăt eu vouă «n-a vrut»!

Și pachetul cu nervi al lui don' profesor s-a însutit. Parcă era plin

SĂ
VEDEȚI
CE-MI
FACE
ȘEFUL

(urmăre din pag. 13)

selea și ai lunecat din iulie în decembrie. Știi doar ce lunecuş e în decembrie!

Se repede Ionescu la mine și urlă:

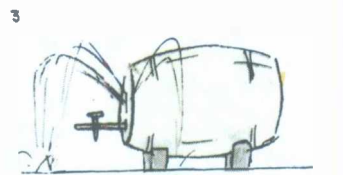
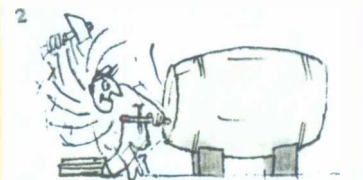
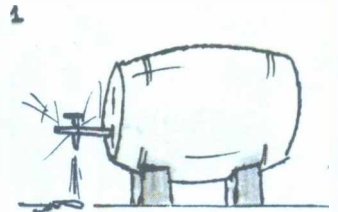
— Ieși afară, jerbă ambulantă!

De curînd, pentru unele delăsări, șeful a fost sancționat cu muștrare scrisă. Tocmai desfăcea adresa, care îi anunța oficial atenția cu care a fost onorat, cînd am intrat eu pe ușă. I-am smuls hîrtia din mină și am răcnit indignat:

— Nu! Eu v-o citesc! E pe profilul meu! Întii m-ați calificat și acum îmi luați piinea de la gură? N-o citiți singur! Nu admit auto-servirea!

După cîteva zile, șeful a dat în icter. Vestea n-a primit-o de la mine. De la mine a primit numai rezultatul analizelor...

I. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

«URZICA»

Redacția: Calea Victoriei nr. 25 Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul
Poligrafic «Casa Științei» 44.601

at don' profesor...

cu trotil. Parcă înghițise nitroglicerină. Să-i pui fitil și face explozie! Sare în aer ca Vezuviul și tot ce e în jurul lui se va dezgropa peste 2000 de ani, ca orașul Pompei.

— Să vină la mine secretara U.T.C., Cristea Codruța! — izbucnește într-o primă explozie Ardeleanu.

Zicem o primă explozie, pentru că numaidecât a urmat a doua. Cu lavă? Cu cenușă? Nici. Cu notă. La purtare. Secretara U.T.C. a primit la purtare nota 7.

Pe urmă, a urmat a treia explozie: — Să vină la mine toți cei care au luat cuvântul la ședință.

Și toți au luat la purtare câte o notă redusă. Ca să nu mai ia cuvântul. Să nu mai facă ce-i taie capul pe ei. Să facă ce-l taie capul pe don'

profesor. Că, dacă nu, le taie el nota la purtare.

Ei, și țin-te educație! Aici și-a atins apogeul Ardeleanu. La educația cu nota. Că, pin-la apogeu nu-i educa atit cu nota, cât cu nuiaua. Și nu atit cu nuiaua, cât cu palmele. Pedagogie cu pumnii. Educație pe-mbrincite. Ei, și să vezi atunci box cu eleva Lucia Balinț! Și să vezi K.O. cu eleva Gherghina Monosez. Și ce mai trintă cu elevii Bogdan Dumitrache și Bogdan Onofrei!

Uite, așa s-au mai descărcat nervii lui don' profesor. S-a mai potolit electro-magnetismul. S-a stins vulcanul care clocotea. S-a făcut acalmie.

Dar a venit Consiliul pedagogic și a pus trotil în acalmie. Era prin

mai. N-a fost de acord cu măsurile lui Ardeleanu.

Ei, acuma să vedeți enervare! Ei, acuma să vedeți electricizare. Curen-tează. Produce fulgere și tunete. Acuma, țin-te explozii!

— Consiliul pedagogic? — mormăia domnu' Ardeleanu. Las' că vă arăt eu consiliu pedagogic!

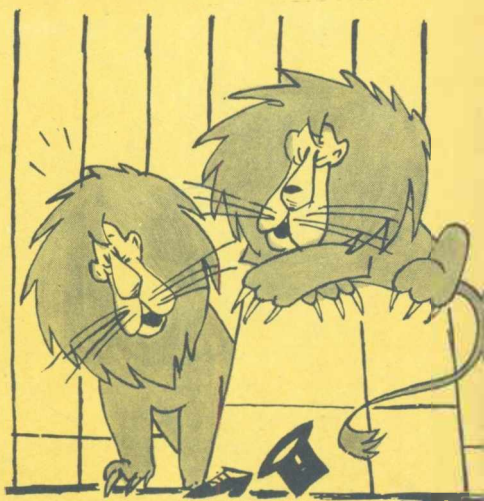
— Cu ce o să ne mai arate? — se întreabă acum elevii. Cu nota le-a arătat. Și cu nuiaua, cu palma, cu pumnul. Te joci cu pedagogia?

Nu te joci, că «educatorul» vrea să-i știe lumea de frică. Să-i meargă vestea că e sever. Că nu admite. Că nu tolerează pe nimeni.

Apropo, pe el cum de-l tolerează Secțiunea de învățământ a Sfatului popular al raionului Lenin?

P. LUDMILA

GRAD

— Și pe dresorul ăsta l-ai mîncat?
— Da! Nu puteam să-l înghit!

POSTA

RODICA TOTT

REDACTIEI

MIRCEA SUCIU — LOCO

E foarte curioasă coincidența dv. de nume și de adresă cu Suciul Mirela, pe care am invitat-o la redacție și... nu s-a prezentat. Vă fac și dv. aceeași invitație, deoarece cred că sinteți una și aceeași persoană. După cum vedeți, nu-i chip de scăpare.

DUMITRU ENACHE — COM. VÎNJU MARE, REG. OLTENIA

Din «Însemnările unui purice» doar două... sar în ochi:

- Eu nu pișc — iau sînge pentru analize.
- De ce profesăm doar în anotimpul cald? Pentru că iarna sintem în... purificare.

ALEXANDRU ENESCU — COM. COS-TEȘTI, REG. ARGES

În «Influența curentului electric» nu se văd din păcate, și influențele... talentului.

BELA F. SZASZ — TG. MUREȘ

Schița are un subiect neinteresant. Doi bătrîni sosiți la băi cred că și-au uitat buletinele de identitate acasă, dar n-au uitat decît unul. Cam asta-i toată schița. Cred că celor doi uituci le mai lipsește ceva: hazul. Probabil că nu-l au nici acasă...

TONO SIRIANUL — LOCO

«Amalgam nocturn» a fost scris probabil pe întineric pentru că nu vedem cum au putut să iasă la lumină asemenea aberații:

*Sus pe deal un cal se rade
Și declară cu tărie
Că-n curînd o să se-nsoare
Cu un ac de gămălie.*

NICU ARMIE — COM. ȘEICA MARE, R-NUL MEDIAȘ

În «Căsnicie fără cusur» aveți versuri cu

foarte multe cusururi. Dacă dv. credeți că delicatețea dintre doi îndrăgostiți constă în asemenea gesturi: «Dragul meu, sucește-ți gîtul/ Înapoi, să te sărut» — vă înșelați. Dragostea, ca și poezia, presupune mai multă gingășie...

MIHAI COZMA, COM. RĂDUCĂNENI — HUȘI

Dintre materialele pe care ni le-ați trimis doar o singură anecdotă e mai răsărită:

UN OM CU IDEI
— Prietenul meu are niște idei care îl chinuie toată noaptea.
— Și de ce nu le scrie?
— Pentru că nu i-a venit... ideea.

GH. BORĂNESCU — LOCO

Am primit povestirea, poezia și desenele. În scrisoare aveți grijă să ne avertizați. «Vă rog să mă iertați, dar boi și măgari nu mă pricep să desenez». Să știți însă, că nu vă pricepeți nici la celelalte...

ARCADIE PROHOSKA — SUCEAVA

Spuneți că «încercarea moarte n-are». Din păcate, încercările dv. în materie de desen au contrazis proverbul.

A. GEORGESCU — LOCO

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

GH. VOICĂU — COM. BOBODA, R-NUL TIMIȘOARA

Desenul dv. «Spre lună» îmi face impresia că e... invers.

ELENA GASPĂR — ARAD

Poezia cu bolnavul de ficat care a visat să ciștige un Fiat cu un triat — a nimerit la coș, imediat.

Cu toată strădania dv. de a inventa un cuvînt nou (triat — hîrtie de trei lei) poezia nu face, totuși, nici... două parale.

MIHAI BALEA — LOCO

Desenul este sub orice discuție. Epigramele nu prea au haz și sint incorecte. De exemplu:

*Dacă astăzi la «Urzica»
Publică doar consacrații
Ce să facă toți ceilalții
Cu condeiu... atitica?*

După cum vedeți și dv. consacrați nu seamănă cu ceilalții... Nu rimează...

ION C. IACOB — COM. DOICEȘTI, R-NUL TÎRGOVIȘTE

Poezia dv. are caracter de sesizare, dar din păcate, n-o putem rezolva în acest sens deoarece ați scris-o în... versuri (slabe). Cred că e bine să rămîneți la prima formulă...

MIREL VLAD — CONSTANȚA

Ideea, da, desenul ba!

MIRCEA NIȚESCU — COM. PICIOR DE MUNTE, R-NUL GĂEȘTI

În numărul din 30 septembrie a.c. al revistei «Urzica» v-am evidențiat o epigramă. La scurt timp după apariție s-a prezentat la redacție tov. D. Munteanu din București, dovedind că această epigramă îi aparține și a fost publicată în anul 1957.

Cum fapta dv. se numește «furt» și inducere în eroare a unui organ de presă, vă poftim să nu ne mai trimiteți deocamdată nici un manuscris.

Aviz și celorlalți amatori care își permit asemenea... glume.

DEOCAMDATĂ, NU!

Fl. Dobrescu — Galați, Anton Stanciu — Galați, Virgil I. Murariu — Piatra Neamț, Ștefan Deah — Cluj, Remus Grosu — Brașov, Const. Ciutac — Loco, Victor Dumitriu — Loco, Ilie Chirciură — com. Tîrnova, raionul Ineu, Const. Fundi — Loco, Octavian Lazăr — Suceava, Gh. Berdan — Galați, Dub Vasile — Tg. Mureș, Radu D. Păunescu — Tr. Severin, Antal Vasile — Iași, Mihaela Dumitriu — Iași, Victor Smirad — Iași, I. Dimitriu — Tg. Ocna.

